

havn, paa Frederiksberg eller i Gentofte? Det er ganske meningsløst, at man bliver ved at gentage disse store Spring i vor sociale Lovgivning, og indtil man gør denne Uret god, vil jeg blive ved at benytte enhver Lejlighed til at klage over det. Der er ingen som helst Mening i, at de gamle i Aarhus skal have 200—250 Kr. mindre, end de faar paa Frederiksberg og i Gentofte.

I Modsætning til det ærede Medlem Hr. Holstein maa jeg hævde, at Kravet om Aldersrente, om dette gode Princip, som nu desværre er blevet saa forkvaklet her i Tinget, ikke kommer fra Folketinget og gaar ud over Landet, men er netop kommet ude fra Landet og trængt herind med en saadan Styrke, at selv de nuværende Flerpartier — der, som vi har hørt, ikke er særlig begejstrede for Princippet, men ønsker et andet — ikke har kunnet sidde det overhørigt længere.

Lageri: Naar jeg har taget Ordet, er det for at udtale min højeste Beklagelse af, at Aldersgrænsen er forhøjet fra 60 til 65 Aar. Dette svarer ikke til den Agitation, der dreves i Sønderjylland forud for Afstemningen. Det er en Skuffelse af værste Art for de gamle dernede. De maa absolut faa Indtrykket af, at man her ikke holder sit Ord. Paa Møder, i Dagspressen og i Flyveskrifter anstilledes der Sammenligning mellem den danske og den tyske sociale Lovgivning; med store Typer blev det i Dagspressen og i Flyveblade meddelt: Se her, Sønderjyder, i Tyskland skal I være 65 Aar, naar I vil opnaa Aldersrente, i det gamle Land, hvor I nu skal stemme jer hjem, byder man jer Aldersrente allerede ved det 60de Aar! Og nu, neppe to Aar efter Genforeningen, kommer man med akkurat det samme, som Tyskland bød: 65 Aar, værsaaartig, 65 Aar, I gamle, saa kan I faa det. Det kan ikke andet end vække Forbitrelse og Harme og forøge den Utilfredshed, der findes dernede. Regeringen skal blive ved, som den gør, saa kan den være overbevist om, at den hælder Vand paa Tyskernes Mølle. Tyskerne vil benytte denne Lov, hvis den vedtages, i videste Udstrækning; de vil drage fra Møde til Møde og raabe ud over hele Landet: Hvad er det, man bød jer før Afstemningen, og hvad fik I to Aar efter?

J. P. Nielsen: Jeg skulde ikke have taget Ordet i denne Sag, hvis ikke adskillige Talere havde erklæret, at alle sønderjydske Rigsdagsmænd var enige om at gaa over

til Forsikringsprincippet, og at man i Sønderjylland var stærkt stemt for dette Princip. Det er muligt, at de Kredse, som ærede Kolleger repræsenterer, er stemt for Forsikringsprincippet; de repræsenterer Storbønder, Godsejere og Bourgeoisiet dernede. Men sikkert er det, at i Arbejderkredse i Sønderjyllaand ser man ganske anderledes paa det Spørgsmaal. Det er rigtigt, hvad den ærede sidste Taler sagde, at for os, i hvert Fald for mig, som er kommet fra den gamle Del af Kongeriget, har det ikke været morsomt at staa overfor de Anklager, der er rettet imod os paa Grund af den Agitation, der udfoldedes i Sønderjylland for, at saa mange som muligt skulde stemme dansk. De Pjeecer, der foreligger i Sønderjylland om Alderdomsunderstøttelse og Arbejder, understøttelse, angav, hvad man gennemsnitlig fik heroppe, og disse Summer rundedes overordentligt højt op. Det har været Agitationsmateriale for Danskheden i Sønderjylland, og hvis den højtærede Indenrigsminister havde højet sig og var gaaet over til Forsikringsprincippet, vilde jeg i alt Fald have ønsket de slesvigske Rigsdagsmænd til Lykke, saa maatte det ikke være hyggeligt for dem. Der blev netop i Agitationen sagt: Medens I skal betale for Alderdomsunderstøttelse i Tyskland, faar I den frit i Danmark; naar I bliver gamle, giver den danske Stat jer en Understøttelse, ligesom den giver sine Embedsmænd Pension, naar de bliver gamle. Det er blevet sagt før Genforeningen, og jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem Hr. Hølgær Andersen og andre kan sige, at man i store Kredse i Sønderjylland er for Forsikringsprincippet. Nej, det er ganske andre Toner, som lyder dernede. Man siger: Der er lovet os, at naar vi stemte for Danmark, og naar vi kom hjem, saa fik vi paa den sociale Lovgivnings Omraade ogsaa en Alderdomsunderstøttelse givet af den danske Stat.

Jeg giver naturligvis det Princip, som er nedlagt i den Aldersrentelov, der her foreligger, min fulde Tilslutning. Da vi i sin Tid fik vor nuværende Alderdomsforsørgelseslov, fik vi den jo ikke helt gratis; mig bekendt var det saaledes, at det danske Folk gik ind paa at tage mod en Ølskat og en Sukkerskat til Dækning af Udgifterne, og det var naturligvis meget godt, naar man nu kunde stikke de Penge i Kassen og saa lade Befolkningen selv betale, efter at den først er blevet beskattet til dette Formaal. Jeg hævder aitsaa, idet jeg jo ogsaa er slesvigske Rigsdagsmand, at Stillingen i de brede Lag af den slesvigske Befolkning er ganske anderledes end paastaet. Dens Synspunkt er